

Torsdag d. 7/12: Den måneløse nat

Det ringede ind, netop som Julie styrtede ind i klasseværelset. Hun var lige ved at snuble over en rygsæk på vej hen til sin plads, og hun skyndte sig at smide bøger og pennalhus op på bordet.

Læreren var ikke kommet endnu, og hendes klassekammerater sad stadig og snakkede sammen på kryds og tværs. Julie lænede sig udmattet tilbage på stolen og prøvede at fange sine venners opmærksomhed. Men Mie sad og stirrede ind i væggen, og både Alex og Henrik kradsede fraværende i bordpladen med neglen.

"Mie," kaldte Julie lavmælt. "Er du okay?"

Mie vågnede lidt op og så på Julie. Hun havde mørke rande under øjnene.

"Jeg har ikke sovet så godt," sagde hun fladt.

"Heller ikke jeg," sagde Julie. "Er der nogen, der har hørt noget?"

Henrik så op.

"De nævnte det i morgenradioen," sagde han. "Noget med en sammenstyrtning. Mere sagde de ikke."

Julie lænede sig frem. Hun havde gennemgået episoden igen og igen i sit hoved, mens hun lå i sengen og stirrede op i loftet. Hullet, gravemaskinen, skriget. Hvis det da var et skrig. Hun var ikke længere sikker på, hvad hun havde hørt. Måske var det bare noget, hun havde forestillet sig?

"Var der virkelig ikke andet?" spurgte hun.

"Hvad mener du?" spurgte Henrik.

Julie så ned. Hun kunne ikke få sig selv til at nævne det. Hvad hvis de andre ikke havde hørt det? De ville gøre nar ad hende.

"Ikke noget," sagde hun.

"Nå, men så fik du da, hvad du ønskede dig, Alex," sagde Mie med en snert af munterhed. "Nu skete der endelig noget stort i Søndre Frevsinge."

Alex vendte sig og sendte Mie et surt blik. Han så stadig bleg ud, og han pillede nervøst ved bordkanten.

"Det er ikke sjovt," sagde han med dirrende stemme. "Jeg kunne slet ikke sove i nat. Jeg blev ved med at høre den forbandede ... Lyd! Hele tiden."

Julie rettede sig op.

"Hvilken lyd?" spurgte hun.

Alex lukkede træt øjnene.

"Den dér lyd," gentog han. "Det lød som tusind katte, der bliver trukket i halerne på samme tid. Eller..."

"Eller som negle på en tavle," fortsatte Mie tankefuldt. "Foran en højtaler."

Henrik så uroligt på dem.

"Det var vel bare gravemaskinen ... der gav sig ... da den faldt ned i hullet. Var det ikke?" sagde han stille.

"Gravemaskiner siger da ikke sådan," sagde Alex.

"Hvad nu hvis den var meget rusten?" foreslog Henrik.

I samme øjeblik kom læreren ind, og der blev stille i klasselokalet. Julie greb ud efter en blyant. Hun var ikke sikker på, om hun var glad for, at de andre også havde hørt lyden. For den lyd, hun havde hørt, var i hvert fald ikke kommet fra en maskine.

Den var kommet fra noget levende.

Frank gøede, da Klaus omsider nåede hjem til huset igen. Klaus smed sig udmattet i lænestolen uden at tage frakken af. Han havde været både hos politiet og byrådet i Esbjerg. Han havde udtrykt sine bekymringer. Han havde været insisterende. Det var endda lykkedes ham at knibe en krokodilletåre på kommunens kontor, så sekretæren havde fået helt ondt af ham.

Intet havde hjulpet.

Politiet havde noteret hans bemærkninger om udgravningen og den usikkerhed, det medførte. Da Klaus løj og sagde, at han havde hørt sære lyde om natten, havde de foreslået, at han talte med en skadedyrsbekæmper. Klaus rystede på hovedet. Han kunne ikke fortælle dem hele sandheden. Hvis han gjorde, ville de nok ende med at spærre ham inde et eller andet sted. I hvert fald indtil det var for sent at gøre noget.

Han havde spurgt betjenten, om der havde været andre henvendelser fra Søndre Frevsinge. om nogen havde set eller hørt noget usædvanligt. Det var der ikke. Enten var væsnerne krøbet i skjul, eller også var de klogere, end Klaus havde troet.

Hos byrådet havde sekretæren forsikret ham for, at alt var i den skønneste orden, og at området nu var spærret behørigt af, indtil man havde sikret sig, at der ikke var fare for yderligere sammenstyrtning. Alt sammen fornuftigt, men fuldkommen ubrugeligt.

Frank peb og slikkede Klaus på hånden.

”Det er vist bare dig og mig,” brummede Klaus.

Han lænede hovedet tilbage mod hovedstøtten og lukkede øjnene. Franks piben blev mere insisterende. Ind imellem udstødte han små bjæf.

”Hvad i alverden er der i vejen med dig?” brummede Klaus og rettede sig op.

Frank sad inde under lænestolen nu. Hans store hoved hang så lavt, at kæben næsten strejfede gulvet. Hans øjne veg ikke fra døren.

Klaus drejede langsomt hovedet. Nu kunne han også høre det.

Små, skrabende lyde.

Klaus sank noget. Han så ud ad vinduet. Det var bælgmørkt udenfor. Ikke engang månen sendte sit lys ned over haven. Han stirrede atter på døren og på nøglen, der sad i nøglehullet. Han kom pludselig i tvivl, om han havde husket at låse.

Frank peb videre og bakkede endnu længere ind under lænestolen.

Håndtaget på døren vibrerede ganske let, da noget i mørket udenfor stødte imod det. Langsomt begyndte spidsen at dreje nedad med en knirkende lyd.

Klaus' blik undersøgte rummet for noget, han kunne forsvare sig med, hvis døren gik op. Sveden piblede ned ad hans tindinger. Lemmen ned til kælderen var lukket. Tasken med værktøj stod stadig ved siden af døren, men han var ikke sikker på, at han ville kunne nå derhen i tide.

Der lød et højt smæld henne fra døren, da dørhåndtaget sprang op på plads. Døren var stadig lukket. Klaus lukkede øjnene og sukkede lettet. Den kradsende lyd var også stoppet.

I et par meget langstrakte minutter sad han bare og stirrede på døren. Så tog han forsigtigt et lommetørklæde op ad lommen og tørrede panden.

"Frank," kaldte han. "Kom her."

Han rakte hånden ind under lænestolen og samlede hunden op i skødet. Den sitrede over hele kroppen, og tungen hang ud af dens gispende mund.

"De er væk nu, min ven," sagde han hæst. "De er væk for nu."

Han knugede hunden ind til sig og kunne næsten overbevise sig selv om, at det kun var hunden, der rystede. *De er her*, tænkte han. *Og de er på jagt. Åh Gud, vis os nåde...*

Julie stak til sin mad. Jes havde endelig haft tid til at lave et ordentligt måltid, og så havde hun ingen appetit. Det var egentlig lidt ærgerligt.

Der var stille rundt om bordet. Christian sad og stirrede ud ad vinduet. Jes var dybt optaget af at spise. Julies blik faldt på den tarvelige efterligning af en adventskrans, der stadig stod midt på bordet. Det ene lys var gledet ned, og grangrenene så allerede tørre og grålige ud. Hun kneb læberne sammen til en tynd streg og så ned på sin mad.

Jes så op fra sin tallerken.

"Vi er for resten løbet tør for pyntegran. Julie, kan du klippe noget i aften, inden du går i seng?"

Julie nikkede. Alt for at komme til at tænke på noget andet end grotter og gravemaskiner.

"Hvor står trillebøren?" spurgte hun, glad for at stilheden var brudt.

"Lige ude på gårdspladsen," svarede Jes og smilede.

"Godt."

Hun kastede et par bidder indenbords og rejste sig.

Udenfor var det bidende koldt og overskyet. Julie havde taget to par handsker, en halsedisse og to huer på. Hun fik varmen af at

skubbe trillebøren igennem plantagen, men varmen forsvandt hurtigt igen da hun nåede til den yderste række. Her var hun helt blottet for den ubarmhertigt kolde vind, der strøg ind fra kysten.

Det var et barskt miljø at være grantræ i. De yderste rækker havde altid vokset skævt og ujævnt i forhold til deres brødre og søstre midt i plantagen. Men de skæve træer havde skærmet træerne i rækkerne bagved, mens de voksede. Og nu kunne deres grene bruges som pyntegran.

Det var fuldstændig mørkt i plantagen, ikke engang månen viste sig på himmelen. Julie lyste ud over marken med sin lommelygte. Træerne stod tavse og vibrerede i vinden med deres sortgrønne grene. Selv de mest almindelige ting så forkerter og skræmmende ud i mørket.

Julie forsøgte at ryste den mærkelige følelse ud af kroppen. Hun stillede lommelygten på jorden, så den lyste op i det nærmeste træ, og så begyndte hun at klippe grenene af. Lyden af grensaksen og de metalliske bump, når grenene landede i trillebøren, beroligede hende.

En hund begyndte at gø i det fjerne. Julie spejdede ud i det kulsorte ingenting.

Pludselig syntes hun, at hun så noget bevæge sig derude. Noget endnu mere mørkt i mørket. Hun trådte et skridt tilbage. Der var død stille omkring hende. Så stille plejede der ikke at være. Hun syntes altid, hun kunne høre de små dyr pusle i randen af plantagen, men nu var der kun vindens hyl. Noget ved situationen fik hendes nakkehår til at rejse sig.

Hun samlede de sidste grangrene sammen i den ene hånd og løftede lommelygten med den anden. Lyste ud på engen bag den sidste række grantræer.

I starten: Intet.

Men så fangede lyskeglen noget. Et par lysende øjne skinnede tilbage mod hende.

Julie bakkede uvilkårligt bagud, ind mellem rækkerne af yngre grantræer. De var på højde med hende, og deres grene børstede mod hendes ben, mens hun gik.

De hvide refleks-øjne blinkede ikke, de stirrede bare på hende og på lyset i hendes hånd. *Det er bare naboen's katte*, tænkte Julie. Men en del af hende troede ikke på det. De virkede større.

Meget større.

Pludselig hørte hun en skrabende lyd bag sig. Den kom inde fra plantagen. Julie snurrede omkring. Hendes ben bukkede sammen under hende, og hun kravlede ind mellem grantræerne. Deres grene lukkede sig over hende som et tag. Hjertet bankede så hårdt i hendes bryst, at det gjorde ondt.

Den skrabende lyd blev højere. Julie slukkede lommelygten og holdt sig for munden for at dæmpe sit gispende åndedræt. Noget bevægede sig lige på den anden side af rækken med grantræer. Men det var for mørkt til at se, hvad det var.

Væsnet standsede op lige ud for Julies skjulested. Julie kunne høre, hvordan det snusede op i luften og udstødte en række gurglende lyde, som fik hende til at tænke på dinosaurerne i Jurassic park. Hun knugede grangrenene ind til sig og klemte øjnene så hårdt i, hun kunne.

En varm og fugtig ånde ramte hendes kind, efterfulgt af en dyb, misfornøjet knurren. Julie slap et lille klynk.

Væsnet veg tilbage og udstødte et skrig så højt og skingert, at Julie kastede sig ned på jorden i rædsel. Skriget blev besvaret fra et sted længere borte.

Et sus af kold luft ramte hende, da væsnet løb forbi hende. De galopperende skridt blev fjernere og fjernere.

Plantagen var igen stille.

Julie lå på jorden og mærkede, hvordan det iskolde mudder trængte igennem hendes bukser og ærmer, og hun græd ned i jorden, fordi hun var for bange til at rejse sig. Hun stirrede ud mellem grangrenene, men kunne stadig ikke se noget.

Skyerne drev forbi, og månen badede plantagen i sit grålige lys.

Hun var alene.

Langsomt rejste hun sig op og så sig omkring. Der var intet spor af, at nogen eller noget havde været der.

Stadig med den ene hånd fuld af gran og den anden rundt om lommelygten satte Julie i løb så hurtigt, hendes ben kunne bære hende. Hun så sig ikke tilbage.